

A magyar egység nem számmisztika

2023 május 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ha kitartunk a közösségek, a család, a haza eszménye mellett, meg?rizzük önmagunkat

Bácskai barátaimmal beszélgettem a minap, amikor egyikük ránézett a telefonjára, és felolvasta a friss hírt: kétszázezer alá eshetett a délvidéki magyarok száma. Kicsit beszélgettünk a dologról, de a köd csak lassan oszlott bennünk. Hiszen – tudtuk mindannyian – a külhoni magyarság valaha mozdíthatatlannak t?n? tömbszámai már réges-régen meginogtak. Romániában állítólag egymillióan, Felvidéken félmilliónál is kevesebben vagyunk, Kárpátaljáról elszivárgóban a magyarok. A többi Kárpát-medencei nemzetrész pedig néhány ezres, a lélektani határokat – sajnálatos módon – már réges-régen alulról ostromolják közösségeink. Ha mindehhez hozzávesszük az anyaországi tízmilliós magyarság kissé lelassult, de mégis folyamatos fogyatkozását, valamint a nyugat-európai és amerikai magyarság gyors asszimilációját, készen is áll az ítélet: nemhogy tizenötmillióan nem vagyunk, de talán még tizenhárommillióan sem a Kárpát-medencében és a nagyvilágban.

Azonban ebben a pesszimista olvasatban, amelynek szükségszer?en önfeladás a vége, a magam részér?l soha nem hittem, és változatlanul nem tudom ma sem elfogadni, mert egyszer?en nem tartom igaznak.

El?ször is: mindenfajta népszámlálás állami intézményrendszereken keresztül folyik. Olyan államokban – említsük például Romániát vagy Szlovákiát –, ahol az állampolgárok jelentékeny része nem a többségi nemzet tagja, eleve igyekeznek leszorítani a számukat a népszámlálásokon. Mindenesetre nem puszta gyanú, hanem tény, hogy az elmúlt száz évben különféle technikákkal manipulálták a számbavételeket, s hogy a legutóbbiakon nem így történt, nehezen hihet?.

A népszámlálásokon olykor több választható kategóriával bontanak meg nemzeti közösségeket, esetleg többséginek írnak be olyan vegyes házasságban él?ket, akiknek a környezetében állandó a több kulturális hagyomány egyidej? jelenléte. Pedig a magyar állami és magánszerepl?k, cégek, munkaadók, valamint az anyanyelv és a nemzeti kultúra térhódításával az ? körükben garantáltan gyarapodna honfitársaink száma. Másrészt gyakori eset, hogy a népszámláláson a kisebbségiek valamilyen oknál fogva a többséggel azonosítják magukat, holott valójában köt?dnek mindkét közösséghez. Kit?n? példa erre a magyarországi cigányság: a legutóbbi népszámláláson mutatott szám akár kétszeresét is elérhetik Magyarországon.

És nem arról van szó, hogy akik a magyarsághoz tartozónak jelölték magukat, nemet mondanának cigányságukra, csak valamiért – átmenetileg vagy véglegesen – a többséggel is azonosították magukat. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy néha már a szívderít? hírek is elegend?ek a finom demográfiai elmozduláshoz. A rendszerváltozás idején például megtöbbszöröz?dött a „burgenlandi” magyarok száma, akik érzelmi vagy praktikus okokból tömegesen fedezték fel eredeti gyökereiket.

Ha tehát a világ magyarságára összességében, nem önkényes adatok vagy a szomszédállamok statisztikái alapján tekintünk, nemzetünk valóságos és potenciális tagjaival együtt nyilvánvalóan sokkal többen lehetünk annál a tizenhárom milliónál. Hogy ennek még sincs statisztikai bizonyossága, jórészt az elmúlt száz esztend? sokszor akadozó magyar nemzetpolitikájának kritikája. Mindennél persze sokkal fontosabb kérdés, hogy jelenleg mit teszünk a leválasztott töredékek, szórvány visszahódítására. Fogalmazzunk így: a munka folyik, halad, de még sok id?re van szükség.

Nehéznek t?n? demográfiai helyzetünkben mérsékelt bizakodásra adhat okot az a tény, hogy a hajdani telepítési politika, illetve iparosítási törekvések (mindkett? burkolt etnikai fenyegetés) után fél évszázaddal az utódállamoknak ma nincs átfogó stratégiájuk a magyarlakta tömbök felszámolására. Az ? emberanyaguk is alaposan megfogyatkozott az elmúlt két-három évtizedben. Hogy Romániából – vélhet?en – négy-ötmillió ember t?nt el, költözött el, vándorolt ki rövid id? alatt, ismert körülmény. Szlovákiában olyan súlyos a demográfiai krízis, hogy a jelenlegi helyzet fél évszázadon belül teljes összeomláshoz, a szlovákság törpe nemzetté zsugorodásához vezethet. Kiürülnek a falvak, városok, elköltöznek a fiatalok a délszláv országokból is, de nemcsak onnan, hanem Lengyelországtól Bulgáriáig szinte minden posztszocialista államból. Közép- és Kelet-Európa els? számú közéleti kérdése ma a demográfiai válság, és egyedül vagy közösen választ kell találnunk a népességcsökkenés fenyeget? kérdéseire.

Ebben az élet-halál harcban a magyarságnak csakis akkor lehet bármiféle esélye, ha nemzeti-jobboldali kormány vezeti az országot. Ha pedig az irányítás az ? kezükben van, akkor a szükséges, elérhet? segítség is megérkezik

az elcsatolt nemzetrészekhez. Ellenkez? esetben, vagyis ha a baloldal magához ragadja a kormányrudat, három irányból is halálos csapást szenved el a magyar összefogás. El?ször is kiszolgáltatják az országot a globális politikának és t?kének, vagyis ellehetetlenítik a nemzetrészek közötti építkezést.

Másrészt feláldozzák a határon túli magyarokat a kétoldalú kapcsolatokban, hiszen állandó problémaforrásként tekintenek rájuk (ahogyan paradox módon Bukarestben, Pozsonyban vagy Kijevben is). Végül pedig az alkotmányos jogokat is igyekeznek megtépázni, vagyis veszélybe kerül a magyar állampolgárság kiterjesztése, ennek következtében pedig minden tényleges és szimbolikus kedvezmény. Ilyen körülmények között a magyarság fogyatkozása olyan mértékben felgyorsulna, hogy néhány évtized alatt teljesen új helyzet állna el? határon innen és túl.

Természetesen a jöv? teljesen kiszámíthatatlan, senki nem tudja el?re, mi történik. Mindenesetre a különféle nemzetiségekre, népelemekre háborúban, üldöztetésben másféle sorsot mér a történelem, mint az el?zetes emberi számítás. A XX. század elején Ady és barátai a zsidóság és a magyarság összeolvadásáról értekeztek, mert nagyvárosainkban oly mértékben megn?tt zsidó honfitársaink aránya, hogy új nemzetformáló er?ként jelentkeztek. Negyven évvel kés?bb lecsapott a holokauszt, így egykori számbeli állásához képest a magyarországi zsidóság ma töredékes, megfogyatkozott. Senki nem gondolta volna azt sem a háború el?tt, hogy magyarországi németeket egyszer?en vonatra lehet pakolni, így ?zve el ?ket hazájukból. Hazánkban azóta már nem olyan a németek lélekszámbeli helyzete és társadalomformáló szerepe, mint hajdanán. Hosszasan lehetne sorolni a példákat.

A lényeg mégis csak az, hogy a magyarságnak szeretnie kell a békét, a szül?földet és az életformánkat, hiszen nekünk is a nyugalom teremt jöv?t. Bármiféle demográfiai krízis fenyeget, a Kárpát-medencében fennálló számbeli, kulturális súlyunk megmaradhat, ha tudatosabban élünk.

Ebbe beletartozik szomszédaink jobb ismerete éppúgy, mint a nemzeti Magyarország ügyének ébren tartása. Ha szilárdan kitartunk a közösségek, a család, a haza eszménye mellett, és nem engedünk utat deviáns, bomlasztó jelenségeknek, meg?rizzük önmagunkat akár a legnehezebb helyzetekben is.

Szentesi-Zöldi László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló